



Τον τελευταίο καιρό έχει ξεκινήσει η «επιχείρηση κρίση-ώρα μηδέν». Σε πρώτη φάση έχουμε την ξαφνική αποκάλυψη του δράματος, σε δεύτερη μια καταστροφολογική ρητορεία για να ακολουθήσει μια σειρά από μέτρα «διάσωσης» που θα γεμίσουν τα ελλείμματα και θα «μας» γλιτώσουν από την καταστροφή. Και αναρωτιόμαστε τι είναι αυτό που πρέπει να μας ανησυχεί: οι τρύπες της εθνικής οικονομίας, η «ξαφνική» μας φτώχεια ή η στέρηση της δυνατότητάς να αντιλαμβανόμαστε την πραγματικότητα και να δρούμε; Μήπως αυτή η οικονομίστικη παρουσίαση της κρίσης συγκαλύπτει και αποπροσανατολίζει την κοινωνική και πολιτική διάστασή της; Είναι άραγε πάντα η σπαρταριστή αλήθεια τα λεφτά;

Η κρίση που διανύουμε δεν είναι οικονομική. Είναι μία κρίση συστημική. Η κρίση αυτή δεν ήρθε από το πουθενά, είναι αποτέλεσμα και γέννημα του ίδιου του συστήματος. Ο πλούτος που παράχθηκε και παράγεται από τον κόσμο της εργασίας δεν χάθηκε σε μια νύχτα,

όπως προσπαθούν να μας πείσουν, αντίθετα συνεχίζει να συσσωρεύεται στα χέρια των λίγων.

Μέσα από το διαχωρισμό (κοινωνικό, ταξικό, φυλετικό), την εθνική ενότητα και την ενίσχυση του αισθήματος της ασφάλειας απ' τα οποία ξεχειλίζει η «επιχείρηση κρίση», δε γεμίζουν μόνο οι τρύπες του ελλείμματος αλλά συντονίζεται και ισχυροποιείται μια κοινωνική και πολιτική επίθεση.

Εθνική Ενότητα

Μπροστά στον κίνδυνο των κοινωνικών εκρήξεων μέσα στην καπιταλιστική κρίση, γίνεται αναφορά στο εθνικό αίσθημα. Αλλεπάλληλες οι εκκλήσεις από όλα τα πολιτικά κόμματα για εθνική ομοψυχία. Αλλεπάλληλες οι εκκλήσεις για εθνική συναίνεση στα συνεχιζόμενα μέτρα που λαμβάνονται και οδηγούν στην περαιτέρω εξαθλίωση την εργατική τάξη. Ακόμα και από τα κόμματα της αριστεράς, παραγγέλθηκε οι αντιδράσεις τους να είναι περιορισμένες και να λαμβάνουν υπόψη τους τη «δύσκολη θέση της Ελλάδας». Με λίγα λόγια, βγείτε να κάνετε το κομμάτι σας, αλλά μετά γρήγορα πίσω στις δουλειές σας, να παράγετε λίγο ακόμα πλούτο για τη χώρα. Λίγο ακόμα πλούτο για να μη χάσουν τα προνόμιά τους οι εξουσιαστές αυτού του τόπου.

Από τη στιγμή επινόησης της έννοιας του έθνους από την αστική τάξη της Γαλλίας πριν από 200 χρόνια, η λογική είναι η ίδια: χρησιμοποιείται για την κατασκευή μίας πλασματικής συλλογικής συνείδησης και καλούμαστε όλοι μαζί ως έθνος να ξεπεράσουμε την όποια κρίση. Να κόψει λίγο ο βιομήχανος, να κόψει πολύ ο εργάτης, να κόψει λίγο ο πρόεδρος της δημοκρατίας, να κάνει παραπάνω υπομονή ο άνεργος...

Απέναντι στην εθνική συσπείρωση προτάσσουμε την ταξική

Κατακερματισμός της εργατικής τάξης

Την ίδια στιγμή με ένα σωρό από τεχνητούς διαχωρισμούς προσπαθούν (και δυστυχώς καταφέρνουν) το κατακερματισμό της εργατικής τάξης. Ο διαχωρισμός των εργατών/τριών σε άντρες/γυναίκες, ντόπιους/ξένους, νόμιμους/παράνομους, ομοφυλόφιλους/ετεροφυλόφιλους, μόνιμους/επισφαλείς, δημόσιους/ιδιωτικούς υπαλλήλους, σκοπό έχει την ταξινόμησή τους σε διαφορετικά είδη εργατικής δύναμης. Οι διαχωρισμοί αυτοί εκφράζονται και στα μισθολογικά, ασφαλιστικά δικαιώματα τους με σκοπό να φέρουν την εργατική τάξη σε μία εσωτερική σύγκρουση, έτσι ώστε η οργή που συσσωρεύει να μην εκφραστεί προς τους πραγματικούς της εχθρούς.

Κυρίαρχο παράδειγμα αυτών των διαχωρισμών αποτελεί η ρητορική γύρω από τους μετανάστες. Θέλουν να μας πείσουν πως η σχέση των ελλήνων με τους ξένους εργάτες είναι ανταγωνιστική. Θέλουν να μας πείσουν πως για την κρίση δεν ευθύνονται τα αφεντικά και οι κυβερνήσεις αλλά οι μετανάστες που «μας παίρνουν τις δουλειές». Οι ίδιοι μετανάστες που έχουν πληρώσει με τις ζωές τους την «ανάπτυξη» της χώρας και την εκπλήρωση του ονείρου του κάθε μικροαστού να γίνει αφεντικό. Αυτοί που πληρώνουν εισφορές αλλά δεν παίρνουν συντάξεις. Αυτοί που είναι το πιο άμεσα εκμεταλλεύσιμο εργατικό δυναμικό έτοιμο να προσφέρει τις υπηρεσίες του έναντι ευτελούς αμοιβής.

Οι ίδιοι μετανάστες που δε διστάζουν να δώσουν σκληρούς αγώνες για τη βελτίωση των συνθηκών ζωής τους, ακόμη και σε άμεση αντιπαράθεση με Έλληνες υπερπατριώτες όπως αναδεικνύει το παράδειγμα

της Μανωλάδας, της συμμετοχής στην εξέγερση του Δεκέμβρη και του δυναμικού αγώνα των αλιεργατών της Μηχανιώνας, Οι αγώνες αυτοί είναι πολύτιμοι, γιατί στέκονται εμπόδιο στην εντεινόμενη εκμετάλλευση των ίδιων των μεταναστών αλλά παράλληλα μπορούν να λειτουργήσουν και ως έμπνευση για άλλα κομμάτια των εκμεταλλεζόμενων που βιώνουν την ίδια επίθεση από την πλευρά του κεφαλαίου. Η αλληλεγγύη, καθώς και η κυκλοφορία και επέκταση των αγώνων αυτών δεν μπορεί παρά να είναι βασική μας επιδίωξη.

Απέναντι στον ανταγωνισμό, προτάσσουμε την αλληλεγγύη

Κράτος Ασφάλειας

Η κρίση χρησιμοποιείται ως ακόμα μία αφορμή για την επιβολή και την κοινωνική αποδοχή του κράτους ασφάλειας. Στη μέχρι τώρα ρητορική του κυρίαρχου λόγου περί ύπαρξης εσωτερικών και εξωτερικών εχθρών (μετανάστες-εγκληματίες, κουκουλοφόρους, τρομοκράτες, εθνικούς εχθρούς) η κρίση έρχεται να αποτελέσει ακόμα μία απειλή για την εθνική κυριαρχία και την εσωτερική σταθερότητα. Επιδιώκεται με αυτό τον τρόπο να ενταθεί το αίσθημα ανασφάλειας της κοινωνίας καθιστώντας έτσι τους αποδέκτες του κράτους ελέγχου και καταστολής, συνηγόρους στην επιβολή του.

Για όποιον δεν κατάλαβε ότι πρέπει να ενσωματωθεί στο παραπάνω πλαίσιο, το κράτος ασφάλειας διαθέτει μία σειρά από μηχανισμούς ικανούς να τον πείσουν. Μέσα σε αυτό εντάσσεται και η προσπάθεια περιθωριοποίησης των ριζοσπαστικών κομματιών του ανταγωνιστικού κινήματος. Καταλήψεις, κοινωνικοί χώροι, σωματεία ακόμα και διαπροσωπικές σχέσεις στοχοποιούνται με σκοπό τον διαχωρισμό τους από τους υπόλοιπους, αλλά και την τρομοκράτησή τους θεωρώντας ότι ένα σημαντικό κομμάτι θα αποτραβηχτεί από τις εστίες αντίστασης. «Η αντίσταση σε αυτές τις περιόδους κρίσης δεν μπορεί να είναι αποδεκτή».

Σε αυτό το κλίμα, είναι αρκετά εύκολο κάθε λογής φασιστοειδή, εθνικιστές και οι κοινοβουλευτικές παραφυάδες τους να γίνονται επίσημοι συνομιλητές στη διαχείριση της κρίσης και στη διαμόρφωση του κυρίαρχου λόγου. Άλλωστε ιστορικά ο ρόλος τους είναι γνωστός. Από τους γερμανοσοσιολάδες και τους ταγματασφαλίτες του '40 μέχρι τους ρουφιάνους του '70 και τα νεοναζιστικά απόβλητα του σήμερα ο στόχος τους είναι ένας: η τρομοκράτηση και ο αποπροσανατολισμός από το πραγματικό πρόβλημα. Οι υπηρεσίες που μπορούν να παρέχουν στο κράτος είναι σημαντικές. Είναι οι πλέον κατάλληλοι για την τόνωση της εθνικής ομοψυχίας. Μπορούν κιόλας να φέρουν εις πέρας όλη τη βρώμικη δουλειά που δεν είναι σε θέση να υλοποιήσει το επίσημο κράτος (εμπρησμοί κοινωνικών χώρων, επιθέσεις σε μετανάστες, τραμπουκισμοί σε αλληλέγγυους).

**Τα συμφέροντα κράτους και κοινωνίας δεν ήταν και ποτέ δεν θα είναι κοινά.
Απέναντι στο κράτος ασφάλειας προτάσσουμε τις συλλογικές κοινωνικές αντιστάσεις**

Και όμως μπορούμε...

Οι απαντήσεις που πρέπει να δοθούν δε μπορεί να έχουν τη μορφή μονοήμερων συστημικών απεργιών, καλεσμένες από τους εργατοπατέρες που έχουν εξίσου ευθύνη για τη σημερινή κατάσταση. Αυτές οι απεργίες δεν αποτελούν τίποτα άλλο παρά βαλβίδες αποσυμπίεσης για την οργή που συσσωρεύεται στην εργατική τάξη. Υπάρχει πια η ανάγκη για τον επαναπροσδιορισμό του προλεταριάτου και την οργάνωσή του από την αρχή. Υπάρχει η ανάγκη οι αντιστάσεις να ορθωθούν μέσα στους χώρους εργασίας, τους χώρους εκπαίδευσης, τους δημόσιους χώρους, παντού και πάντα. Υπάρχει η ανάγκη για τη συμμετοχή όλων στα ανοιχτά μέτωπα του κοινωνικό-ταξικού πολέμου, μακριά από τεχνητούς διαχωρισμούς. Ήρθε η στιγμή να επιτεθούμε σε ότι μας καταπιέζει. Η θέση μας πρέπει να βρίσκεται όχι στην επίλυση της κρίσης αλλά σε ότι μπορεί να την οξύνει ακόμα παραπάνω.

Αυτός ο πόλεμος έχει δύο μόνο στρατόπεδα, το ένα τάσσεται υπέρ του συστήματος, που με διάφορα «μπαλώματα» επιχειρεί να διαιωνίσει την ύπαρξή του και το άλλο επιθυμεί την καταστροφή του. Σε αυτόν τον πόλεμο με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο όλοι παίρνουμε μέρος. Μπροστά στην επίθεση που δεχόμαστε μπορούμε μόνο να απαντήσουμε με επίθεση και οξύνση του αγώνα μας.

**Ο καπιταλισμός δε μεταρρυθμίζεται
Μόνο καταστρέφεται**

*Πρωτοβουλία Απεργών & Αλληλέγγυων
Μυτιλήνη, Φλεβάρης 2010*